

Osiem nocnych wizji Zachariasza

Zachariasz

„Tedy podniósł oczy swe i ujrzałem” – Zach.
1:18, 2:1, 5:1, 6:1.

W niniejszym artykule rozważymy wizje, które ujrzał Zachariasz, wszystkie jednej nocy, oraz zobaczymy w nich zarys Boskiego Planu Wieków. Każda z tych wizji jest niezwykle symboliczna. Niektóre z nich mogą mieć więcej niż jedną interpretację.

Wizja pierwsza: konie wśród mirtów (Zach. 1:7-17)

W tej pierwszej wizji Bóg pokazał Zachariaszowi koniec zaplanowany od samego początku, dając mu wgląd w ostateczny cel swego Boskiego Planu Wieków – pełne pokoju królestwo sprawiedliwości. Główna postać pojawiająca się w tej wizji – mąż na rudym koniu – obrazuje naszego Pana Jezusa. To przez Jego dzieło odkupienia i przywrócenia ludzkości do doskonałości, królestwo to obejmie całą ziemię. Konie zwykle symbolizują doktryny, a więc rudy kolor tego konia przedstawia naukę o ofierze okupowej – zastługę krwi Jezusa, która zaspakaja Boską sprawiedliwość i zapewnia uwolnienie człowieka spod kary śmierci adamowej. Drzewa mirtowe symbolizują doskonałą ludzkość, a białe kwiaty na mirtach wskazują na sprawiedliwość tych, którzy dopełnili swej wędrówki po gościńcu świętobliwości. Słowa „w nizinie” w wersecie ósmym wskazują, że ta spokojna łąka jest w dolinie – chroniona z każdej strony przez górę – górę wiecznego Królestwa Bożego.

Istnieją dwie możliwe interpretacje jak chodzi o pozostałe konie. Jak już wspomniano, zwierzęta ta zazwyczaj symbolizują doktryny, a zatem być może te konie, w swych poprawiających się kolorach, czyli kolejno rude, nakrapiane [dotyczy przekładu angielskiego; polskie przekłady oddają jako czarny (BG), ciemnogniady (BW), kary (BT) – przyp. tłum.] i białe, przedstawiają doktryny o pojednaniu – odpowiednio o wskrzeszeniu, ofierze za grzech i restytucji. Ilustrowałoby to postępowanie człowieka na gościńcu świętobliwości z grzesznego, czerwonego stanu, przez stan „nakrapiany”, kiedy to stare wzory Adamowej myśli i zwyczajów będą eliminowane, aż do białego, czyli stanu doskonałego.

Druga interpretacja tych koni jest zasugerowana w słowach z następujących trzech wersetów. „Ci [te konie] są, których posłał Pan, aby przeszli ziemię. I odpowiedzieli Aniołowi Pańskiemu stojącemu między mirtami, i rzekli: Przeszliśmy ziemię, a oto wszystka ziemia bezpieczeństwa i pokoju używa” (Zach. 1:10-11).

Z tego opisu wynika, że konie zdają się być czujnymi wartownikami na ziemi, którzy obserwują i donoszą mężowi na rudym koniu, że wszystko jest w porządku. Ci wierni wartownicy, posłani przez Boga, by obchodzili królestwo, mogą obrazować starożytnych świętych. Na potwierdzenie tej interpretacji, w ósmej, ostatniej wizji, zobaczymy kolejny raz różne kolorowe konie reprezentujące klasy ludzi w Boskim Planie.

Następne wizje przychodzą parami: wizje 2 i 3 o cielesnym Izraelu, 4 i 5 o duchowym Izraelu w ciele oraz 6 i 7 o fałszywym duchowym Izraelu, natomiast dwie ostatnie sceny z wizji 8 opowiadają o wiernym duchowym Izraelu, zwyciężającym i nagradzanym.

Wizja druga: cztery rogi i czterech rzemieślnicy (Zach. 2:1-4, BT)

Druga wizja Zachariasza o czterech rogach i czterech rzemieślnikach jest wizją ważnego okresu czasu w Boskim Planie Wieków – czasów pogan. Rogi symbolizują władzę, a te cztery rogi według opisu rozproszyły wybrany lud Boży, Judę i Izraela. Dlatego z łatwością utożsamiamy je z czterema imperiami pogańskiego panowania – Babilonem, Medo-Persją, Grecją i Rzymem. Bóg dał tym pogańskim władzom panowanie nad narodem izraelskim i światem dookoła nich. Lecz kim są rzemieślnicy (z hebrajskiego: „wytwórca” lub „rytownik”)? Być może reprezentują Boga w Jego czterech przymiotach – mądrości, sprawiedliwości, miłości i mocy. Bóg „straszy” te rogi, co oznacza, że używa ich według swej woli, jak rzemieślnik mierzy, wycina, kształtuje i rzeźbi drewno. Następnie, Bóg po kolei je wyrzuca, kończąc z ostatnim z tych czterech pogańskich imperiów, gdy ich siedem czasów czyli 2520 lat panowania wygasa w 1914 roku.

Wizja trzecia: człowiek mierzący Jeruzalem (Zach. 2:5-18, BT)

Trzecia wizja Zachariasza o człowieku mierzącym Jeruzalem dotyczy kluczowego elementu w Boskim Planie Wieków – przywróceniu Izraela. Bóg osądził (zmierzył) Izrael i ukarał go za jego grzechy oraz znieważenie boskiego Przymierza Zakonu utratą państwowości podczas czasów pogan. Obecnie ich kara z rąk pogan jest zupełna i boska łaska powraca do Izraela. Sznur mierniczy został użyty do zaprojektowania i wybudowania nowych struktur i miast.

W wersetach od siódmego do jedenastego, wizja przedstawia przywrócenie cielesnego Izraela do pokoju i powodzenia, po tym jak Bóg ponownie zgromadza go z miejsc, do których ich rozproszył podczas czasów po-

gan. Będzie On ochronną ścianą ognia wokół nich i żaden wróg nie rozproszy ani nie będzie nękał ich ponownie. Będzie obecny pomiędzy nimi, w pośrodku nich. Już w zeszłym wieku zobaczyliśmy początek wypełniania się tej wizji, gdy Bóg zaczął ponownie zgromadzać swój lud do ziemi izraelskiej. Chwalebne zakończenie tej wizji – przywrócenie cielesnego Izraela – nastąpi wkrótce.

Wizje te mogą odnosić się do wielu rzeczy, a w tym przypadku, mają one zastosowanie także do duchowego Izraela, Kościoła w Wieku Ewangelii. Nawiązanie to widoczne jest w słowach wersetu siódmego: „Nuże Syonie! który mieszkasz u córki Babilońskiej, wyswobódź się”. Podczas Wieku Ewangelii, prawdziwy duchowy Izrael był uwięziony w Babilonie aż do powrotu Jezusa i ogłoszenia wezwania do córek Syjońskich, by wyszły z Babilonu (Obj. 18:4). Nasz Pan przyszedł, by zgromadzić Swoją Oblubienicę, „żrenicę swego oka”, a następnie by zabrać ją do siebie; radujmy się z tego!

Wizja czwarta: Jozue Arcykapłan (Zach. 3:1-10)

Czwarta wizja Zachariasza opowiada o arcykapłanie Jozuem. Jest to wizja dotycząca fundamentalnej doktryny Prawdy – wysokiego powołania do niebiańskiego zbawienia klasy Kościoła podczas Wieku Ewangelii. Hebrajskie imię „Jozue” jest tym samym imieniem co greckie imię „Jezus”, w związku z czym w tej wizji arcykapłan Jozue reprezentuje członków Ciała Chrystusa. Brudne szaty wspomniane w wersecie trzecim i czwartym pokazują niesprawiedliwość członków Ciała zanim zostali usprawiedliwieni. Od początku Szatan stoi nam na drodze, by odwieść nas od wypełnienia przymierza, usiłując udaremnić Boski plan powołania klasy Oblubienicy dla Swego Syna.

W wersecie czwartym i piątym następuje zmiana sceny i klasa Kościoła, członkowie Ciała, przyodziani są w szaty Chrystusowej sprawiedliwości – usprawiedliwieni przez wiarę w zasługę ofiary Jezusa. W wersecie siódmym, wysokie powołanie Kościoła jest wspomniane w następujący sposób: „Jeżeli będziesz chodził moimi drogami [wąską drogą] i będziesz pilnował mojego porządku [bądź wierny aż do śmierci], będziesz zawiadywał moim domem oraz strzegł moich dziedzińców [będziecie królami i kapłanami w królestwie]”.

W wersecie ósmym i dziewiątym, wizja przechodzi do czasów nadchodzącego Królestwa. Zachariasz widzi kamień z siedmioma oczami, co przedstawia boską mądrość Jezusa i Jego Kościoła w Królestwie, jako głównego kamienia węgielnego, tak jak pokazane to zostało na Planie Wieków, w okresie Królestwa. W wersecie dziesiątym mamy przedstawiony znajomy obraz Królestwa, w którym Chrystus wraz z Kościołem będzie zapraszał każdego człowieka i swego bliźniego, by dostąpił błogosławieństwa pod swą własną winną la-

toroślą i drzewem figowym.

Wizja piąta: świecznik i dwa drzewa oliwne (Zach. 4:1-14)

Piąta wizja Zachariasza jest pięknym obrazem pełnej miłości opieki Boga nad klasą Kościoła. Świecznik w tej wizji nawiązuje do świecznika jaki znajdował się w Przybytku Izraela na puszczy, jednak tutaj występują dwa znaczące dodatki: (1) czasza na szczycie wypełniona oliwą, skąd za pośrednictwem rurek oliwa to doprowadzana jest do siedmiu lamp oraz (2) dwa drzewa oliwne. W obrazie z Przybytku, złoty świecznik z codziennie wymienianą oliwą obrazował kontrolę sprawowaną przez Jezusa, której celem jest zapewnienie nam ciągłego dostępu do ducha świętego. Przycinanie knotów obrazuje przycinanie naszej starej natury przez próby i doświadczenia.

W wizji Zachariasza, bardziej rozbudowany świecznik przedstawia większy obraz, zupełną organizację opieki oraz rozwoju Kościoła. Ten siedmioramienny świecznik, podobnie jak tamten w Przybytku, przedstawia Kościół jako całość (rozwijający się w siedmiu okresach Wieku Ewangelii), otrzymujący ducha świętego od jednej Głowy, tj. czaszy znajdującej się na szczycie, która przedstawia naszego Pana Jezusa.

W Zach. 4:11, prorok pyta czym są te dwa drzewa oliwne. W wersecie czternastym podana jest odpowiedź: „To są dwaj pomazańcy, którzy stoją przed Panem całej ziemi”. Przypis w Biblii Króla Jakuba mówi „synowie oliwy” zamiast „pomazańcy”. W Obj. 11:3,4 zostało użyte podobne wyrażenie opisujące dwóch świadków Boga – Stary i Nowy Testament, jako dwa drzewa oliwne, stojące przed Bogiem ziemi. Tym samym, te dwa drzewa oliwne opisane w wizji Zachariasza również przedstawiają Stary i Nowy Testament. Symbolika ta pokazuje sposób, w jaki otrzymujemy ducha świętego, ducha Prawdy, od naszego Pana, przez Słowo Boże.

Wizja szósta: unoszący się zwój (Zach. 5:1-11)

Szósta wizja Zachariasza, unoszący się zwój, jest wizją Bożego prawa, jego litery i ducha. W wizji tej Zachariasz dostrzega księgę, czyli zwój, unoszący się w powietrzu. Był to duży zwój – dwadzieścia łokci długi i dziesięć łokci szeroki, czyli nierozwinięty miał piętnaście na trzydzieści stóp. Zwój ten jest „kłątwa” (w. 3) dla dwóch klas ludzi. Jest to „kłątwa” dla tych, którzy kradną (złodziei), których wyroki są zapisane na jednej stronie zwoju i „kłątwa” dla tych, którzy fałszywie przysięgają na Boże imię, czyli tych, którzy łamią przymierze, a których wyroki zapisane są na drugiej stronie. „Kłątwa” na te dwie klasy ludzi jest wymierzana przez zwój, który wchodzi do domów złodziei i krywoprzysięzców, i niszczy je.

Podpowiedź odnośnie znaczenia tej wizji jest zawarta w

fakcie, że zwój był zapisany dwustronnie, przy czym każda ze stron została przewidziana dla jednej klasy przestępców. Istnieje inny dobrze znany przypadek „dokumentu” o dwustronnym zapisie, tj. kamienne tablice, na których Mojżesz otrzymał Dziesięć Przykazań na Górze Synaj (2 Mojż. 32:15). Dziesięć Przykazań podzielonych jest na dwie grupy – pierwsze cztery dotyczą odpowiedzialności człowieka względem Boga, a pozostałe sześć odpowiedzialności człowieka względem jego bliźniego.

Być może krzywoprzysięzcy, którzy fałszywie przysięgają, reprezentują tych, którzy są nieposłuszni pierwszym czterem przykazaniom odnoszącym się do Boga. Podobnie, złodzieje reprezentują tych, którzy łamią pozostałe sześć przykazań, kradnąc współbłżnim ich dobra, rodzinną harmonię, reputację czy nawet życie. Wizja ta jest ostrzeżeniem dla cielesnego Izraela, by był posłuszny Bożemu Przymierzemu Zakonu, ponieważ w przeciwnym wypadku ich dom zostanie zniszczony. Żydzi nie zachowywali Boskiego prawa i zostali wygnani. Ich dom (naród) został opustoszoony, jak zapowiedział nasz Pan krótko przed swoim ukrzyżowaniem.

Chociaż wizja ta opisuje grzechy Babilonu, być może w tej wizji jest lekcja także i dla nas, dla klasy Kościoła Wieków Ewangelii. My, którzy uczyniliśmy przymierze ofiary z Bogiem, musimy dbać o to, żeby go nie zrywać, zapierając się naszej wiary. Powinniśmy zwracać uwagę, byśmy nie stali się złodziejami, starającymi się okraść Boga z lojalności i poświęcenia naszych serc, które Mu obiecaliśmy. Naszym pragnieniem jest nie to, by imiona nasze zostały zapisane pomiędzy nieposłusznymi, ale by zostały zapisane w księdze żywota Baranka. Dom reprezentuje nasze serca oraz charakter, jakie budujemy. Jeśli duch przestrzegania Bożego prawa jest w naszych sercach i kontroluje nasze myśli, słowa i uczynki, i jeśli budujemy ze srebra, złota i drogich kamieni, na podobieństwo charakteru Chrystusa, nasze dzieło ostanie się. Ale jeśli budujemy z drewna, siana i słomy, nasze dzieło rozpadnie się i zostanie strawione, tak jak ujrzał to Zachariasz.

Wizja siódma: kobieta w efie (Zach. 5:5-11)

Siódma wizja Zachariasza przedstawia kluczowy etap rozwoju w Boskim Planie Wieków, czyli powstanie systemów nominalnego kościoła – Babilonu; matki i córek. Efa była miarą objętości ciał sypkich, jak nasz buszel [miara objętości używana w Stanach Zjednoczonych; równa objętości 35,2 litra; przyp. tłum.], tylko mniejszą. Kobieta w efie obrazuje Kościół rzymskokatolicki, który anioł określił mianem „bezbożność” spychając na efę ołowianą pokrywę. Ołów jest czymś przeciwnym do złota, jest ciężki, ale nie ma piękna prawdziwego złota i nie jest tak trwały. Złoto w Piśmie Świętym jest symbolem rzeczy Bożych, szczególnie Boskiej Prawdy. Dlatego ołowiana pokrywa obrazuje fałszywe doktryny i niemo-

ralne praktyki Babilonu.

Te dwie niewiasty, które pojawiają się w wizji, mogą obrazować matkę i córkę – katolickie i protestanckie, sekciarskie systemy kościelne. Mają skrzydła i zabierają efę do ziemi Sinear, by tam zbudować dla niej dom. W opisie 1 Mojż. 11:2 ziemia Sinear, gdzie zbudowana była wieża Babel, była płaskim obszarem pomiędzy rzekami Tygrys i Eufrat, co w dalszym stopniu utożsamia tę wizję z rozwojem symbolicznego Babilonu. Skrzydła niewiast reprezentują władzę Szatana, księcia mającego władzę na powietrzu. Dom zbudowany w Babilonie na swej własnej podstawie, nominalny system kościelny, jest arcydziełem Szatana. Jest zbudowany na swej własnej podstawie błędu, a nie na Boskiej prawdzie i metodach postępowania.

Wizja ósma: konie, powozy i góry ze spiżu, korony srebrne i złote (Zach. 6:1-15)

Ósma i ostatnia wizja Zachariasza jest podzielona na dwie oddzielne sceny. Pierwsza, w wersetach od pierwszego do trzeciego, obrazuje ogólny zarys całego Boskiego Planu Wieków. W Piśmie Świętym spiż lub miedź przedstawia doskonałą ludzką naturę, a góry przedstawiają królestwa. Dwie góry ze spiżu w pierwszej scenie przedstawiają dwa doskonałe ludzkie królestwa – pierwsze w Edenie, które Adam utracił, a drugie przyszłe królestwo na ziemi, gdy to, co zostało utracone, zostanie przywrócone.

Cztery powozy wyłaniają się spomiędzy dwóch gór ze spiżu. Co znajduje się pomiędzy tymi górami ze spiżu? Cały plan Boży pokazany na wykresie Boskiego Planu Wieków, od raj u utraconego do raj u przywróconego.

Zauważmy, że są cztery powozy, ale pięć kolorów koni [uwaga Wydawcy: Nie należy przypuszczać, że powozy były nieujarzmione i nie pomagały swym pasażerom posuwać się naprzód. Przekład American Standard Version oddaje: „a w czwartym wozie były konie srokaty, silne” (tak też oddają polskie przekłady – przy. tłum.), dlatego nie trzeba szukać interpretacji dla piątego koloru (choć Rotherham mówi „konie nakrapiane ciemnoczerwone”); por. również cztery duchy/wiatry niebios z „czterema wiatrami” w Ezech. 37:9, które mają tchnąć życie w Izrael] – rudy, czarny, biały a w czwartym powozie dwa kolory – siwe i gniade [wg przekładu Króla Jakuba – przyp. tłum.]. Konie i wozy wyłoniły się spomiędzy gór, ale jedynie konie, bez wozów, udały się w różnych kierunkach. Chociaż pięć kolorów koni wyszło spomiędzy gór, jedynie cztery są wymienione, że udały się w jakimś kierunku.

Wizja ta jest wysoce symboliczna. Cztery powozy to Bóg, Jego atrybuty, Jego narzędzia za pomocą których realizowany jest Jego plan dla ludzkości. Pięć kolorów koni reprezentuje pięć klas rozwiniętych w tym planie. Czarne konie, które udały się w kierunku północy i

cichego Boskiego ducha, przedstawiają klasę Kościoła. Czarny jest kolorem nieczęsto kojarzonym z Maluczkim Stadkiem, ale jest taki przykład w Pieśniach Salomona 1:5, gdzie oblubienica mówi: „Czarnamci, alem wdzięczna” (BG).

Białe konie, które udają się za czarnymi [w przekładzie Biblii Króla Jakuba, konie białe udają się za czarnymi, przyp. tłum] w kierunku północnym, reprezentują Wielkie Grono, które wyprało swe szaty w krwi Baranka. Idzie ono za Kościołem, zarówno pod względem czasu jak i chwały. Konie siwe to ludzkość w Królestwie. Idą na południe, w przeciwnym kierunku do północy, tak jak ziemia jest w przeciwnym kierunku w stosunku do niebios.

Gniade konie, czyli silne, jak oddają to niektórzy tłumaczenia, to starożytni święci, którzy, jak opisuje werseł siódmy, obchodzą ziemię tak jak w pierwszej wizji. Rude konie wyszły spomiędzy gór, ale nie są wspomniane żeby udały się w jakimś kierunku. Wynika z tego, że nie mają one żadnego celu i w związku z tym mogłyby reprezentować klasę wtórej śmierci.

W drugiej scenie, Pan mówi Zachariaszowi, by uczynił korony [przekład Biblii Króla Jakuba mówi o „koronach” w liczbie mnogiej, przyp. tłum.] ze srebra i złota i włożył je na głowę Jozuego i innych, przedstawiających uwielbionego Chrystusa, Głowę i Ciało, królów i kapłanów w Wieku Tysiąclecia. W wersecie piętnastym „dalecy” reprezentują świat ludzkości, daleki od

umysłowej, moralnej i fizycznej doskonałości, gdy zostanie najpierw wzbudzony z grobu, a ostatecznie przyjdzie i zbuduje świątynię Pana, krocząc gościńcem sprawiedliwości, budując sprawiedliwe charaktery z pomocą uwielbionego Kościoła, odpowiednie do życia wiecznego na ziemi.

Wnioski

Podsumowując, ósma wizja Zachariasza zatoczyła pełne koło wracając tematycznie do pierwszej wizji – do ostatecznego celu Boskiego Planu Wieków, to jest Boskiego, wiecznego Królestwa pokoju i sprawiedliwości na ziemi. W końcowych słowach Zachariasz mówi nam, że „to się stanie, jeśli pilnie słuchać będziecie głosu Pana, Boga swego” (Zach. 6:16).

Wszystkie te wizje zachęcają nas do tego, byśmy (1) byli posłuszni naszym ślubom ofiarowania, (2) zachowali silną wiarę w nadchodzące Królestwo, (3) ufali w Bożą nieustanną ochronę w naszym życiu, (4) nie byli ani złodziejami ani krzywoprzysięzcami, (5) opierali się złu i zachowali nasze szaty białe i niesplamione, (6) zostali napełnieni duchem świętym, (7) pilnowali, by nikt nie wziął korony naszej, (8) uczynili nasze powołanie i wybranie pewnym oraz (9) nauczyli się miłować nawet naszych wrogów, byśmy byli godni błogosławić im w Królestwie.

Cóż za inspirująca wizja!

Megacz Joe